

sin Kritik af de forelagte Lovforslag sagde det ærede Medlem, at den værste af dem alle er Forslaget om Skat paa Tobaksdyrkning. Hvis det er det værste, kan han ikke have særdeles meget imod det Lovforslag, vi her behandle. Jeg vil senere komme til at tale her i Salen om Tobaksloven; men jeg haaber, at den højt-ærede Formand tillader, at jeg siger blot saa meget nu, at da Tobaksloven alene gaar ud paa at indskrænke en ganske urimelig og utilsigtet Beskyttelse, som den forhøjede Tobaksafgift giver den indenlandske Tobaksdyrkning, er det en ganske rimelig, ja, en ganske nødvendig Skat, som har mange Forbilleder i vor Beskatning, og hvis det ærede Medlem finder, at den er den værste Urimelighed blandt de forelagte Skatter, kan han som sagt ikke have særdeles dybe Indvendinger at gøre mod den Beskatning, vi her tale om.

Det ærede Medlem fra Højrup (Deutzer) havde en hel Del Bemærkninger, som i Sandhed overraskede mig. Først kritiserede det ærede Medlem, at Skatten var lagt paa Bruttoindtægten og ikke paa Nettoindtægten, og det ærede Medlem gjorde den Bemærkning, at hvis der nu slet ingen Nettoindtægt var, vilde det være fuldstændig urimeligt, at en Mand alligevel skulde betale Skat, skønt han havde Tab. Det ærede Medlem forlader dermed fuldstændig hele Skattens Formaal. Hvis man lægger den paa Nettoindtægten, bliver den en Skat paa Teatret og Teaterdirektøren og ikke paa Teatergængerne, saaledes som Formaalet er. Denne Bemærkning fra det ærede Medlem bør derfor, tror jeg, ganske afvises.

Det ærede Medlem havde ogsaa nogle Bemærkninger at gøre med Hensyn til § 4, hvor der staaar, at Finansministeren kan eftergive eller nedsætte Afgiften af de i denne Lov omhandlede Forestillinger og Fremvisninger og deslige, naar disse finde Sted i almennyttigt eller velgørende Øjemed. Først drog det ærede Medlem fra Højrup nogle temmelige uforholdne Konsekvenser ud af Ordet „almennyttigt“, idet han mente derunder at kunne lægge hele det kgl. Teaters Drift, fordi det var opretholdt af almennyttige Hensyn. Det er dog ikke Mening, og naar det ærede Medlem havde saa meget at erindre imod, at der i Motiverne staaar, at det behøvede ingen Forklaring, saa tror jeg heller ikke, det behøver saa overvældende Forklaring. For Mening er jo kun den, at naar saadanne Forestillinger afholdes i velgørende Øjemed, ønsker man at give Finansministeren

Myndighed til at give Afkald paa denne Skat, fordi man ikke ønsker at beskatte den Udgift, som har sat sig Velgørenheden til Formaal og derfor ikke betragtes under samme Synspunkt som den, der har sat sig Forlystelser til Formaal. Om Ordet „almennyttigt“ er ganske heldigt, kan jo omdebatteres, men det er ogsaa et mindre Spørgsmaal, som kan tages op til Behandling i Udvalget.

Saa sagde det ærede Medlem fra Højrup, at det var ganske urimeligt at beskattede det kgl. Teater med denne Afgift, samtidig med at man giver det en Understøttelse. Det er i Virkeligheden ikke nogen Urimelighed. Der er ikke nogen som helst Uoverensstemmelse til Stede der. Dette, at den ene Haand giver til den anden, som det hedder, finder vi ogsaa i andre Forhold. Det er et Formspørgsmaal, men det er ogsaa meget nyttigt at iagttage dette Formspørgsmaal. Jeg skal nævne et enkelt andet Omraade for at forklare min Tanke. Vi lod i 70'erne vort Postvæsen opnaa en Stilling, som det maaske er det eneste Postvæsen i Verden, der har, at blive fri for enhver Ydelse til anden Side, idet al Friporto blev ophævet. Det er i Virkeligheden et rent Regnskabsspørgsmaal. De andre Statsautoriteter havde tidligere benyttet Postvæsenet frit, nu maa de betale derfor. Det hele er en Formsig, men det er en meget nyttig Form, for naar som helst man skal tale om Postvæsenets Forhold i økonomisk Henseende, vil det ellers tynges af, at det ved Siden af den Indtægt, det bringer, afgiver en Ydelse, hvis Størrelse man ikke kender, og dette vil bebyrde enhver Debat om det. Ligeledes betaler Postvæsenet for sin Befordring paa Jernbane. Andre Steder betaler Postvæsenet ikke for dette, hvilket giver Anledning til uendeligt Vrøvl og mangfoldige Gener baade for Jernbaneadministrationen og for Postvæsenets Administration. Her i Landet lade vi Postvæsenet betale til Jernbanen. Saa vide vi, hvad Jernbanen tager ind, og hvad Postvæsenet giver ud, og behøve ikke at drøfte det paa et usikkert Grundlag.

Det samme sker her, naar vi give det kgl. Teater en Understøttelse. Det har sit aldeles bestemte Formaal, idet man stiller bestemte Krav til det kgl. Teater, som skulle opfyldes, og som ville tynges det i økonomisk Henseende og bebyrde dets Drift. Det er nu efter den Ordning, der er truffen, blevet et bestemt Beløb, og for øvrigt har saa det kgl. Teater at sørge for at betale sig paa det Grundlag, som nu